

[Lindenskov]

Ved fiskerigrænseudvidelserne i 1977 var danske, grønlandske og færøske myndigheder enige om at indtage den stærkest mulige fælles holdning for at til sikre det samlede rige størst mulige rettigheder. Men det lykkedes desværre meget hurtigt at sprænge denne front.

Vi har været på tilbagetog over for juridiske EF-fortolkninger og over for, hvad der synes at blive godtaget som det egentlige magtcenter, og nu i juni 1981 må vi stadig væk erkende, at det ikke er lykkedes at få en fiskeriaftale i stand. Dette, at vi skal betale til EF for hvert eneste kilo fisk, færingerne fanger i andre dele af riget, vil være til meget stor gene for vort fiskerierhverv. Jeg må endnu en gang erkende den sørgelige kendsgerning i det faktum, at vort fælles tilbagetog i fiskerimæssig henseende set med færøske øjne stadig mere ligner uorganiseret flugt. Det er ikke så mærkeligt, at man fra politisk hold på Færøerne stærkt appellerer til den danske regering om at sætte foden ned over for Fællesskaberne i deres holdning til det lille samfund, som dog i mange henseender er forudsat at skulle tilhøre et videre fællesskab end blot det danske rige i både politisk, kulturel, militærpolitisk og følelsesmæssig henseende.

Resultaterne af den synlige obstruktionspolitik fra EF på fiskeriområdet synes for os at være rettet direkte mod Færøerne, ja, næsten som kattens leg med musen. Jeg ved, at regeringen har bestræbt sig på at løse denne gordiske knude, og at regeringen har udvist meget store anstrengelser for at løse op for den herskende, umulige situation.

Men samtidig med, at det går så trægt eller slet ikke går med EF-forhandlingerne, stiller vi os spørgsmålet om, hvilke muligheder vi har for fremtiden. Jeg tror, at vejen frem vil være bl.a. at investere mere i moderne produktionsudstyr, hvis vi skal have muligheder for at løse de opgaver, fremtiden stiller os. Vi har vel store muligheder i det store hav omkring øerne, men her er det først nødvendigt med et større forskningsarbejde.

En sag, som har fået en større plads i debatten, er kampen mod stofmisbrug, og det må hilses med glæde, at man nu har sat mere ind mod bagmændene for det narkohelvede, der er fulgt i hælene på velstand, på materiel fremgang. Man vil nu også samarbejde over

grænserne mod dem, der kun har det kyniske profithensyn.

Og så må man vel også håbe, at det andet store samfundsproblem ligeledes tages op. Her har vi alkoholkapitalen i landet; den fører en aktiv PR i form af kulturfestivaler og sponsorvirksomhed, men også her er det samfundet, der står tilbage med håret ned ad nakken.

Vi er i høj grad afhængige af mange ydre omstændigheder på Færøerne, men vi sættes ofte i den situation at skulle være tilskuere, når visse ting smøges ned over os, hvad enten vi vil det eller ej, hvad enten vi kan lide det eller ej. Og under denne kategori synes passagerflyvningen mellem øerne og kontinentet i nogen grad at skulle henregnes.

Næsten uden forvarsel har den koncessionerede flyrute pr. 15. maj forhøjet billetprisen på ruten Færøerne-Danmark og retur med 300 kr., således at normalbilletten nu er på 2.800 kr., og en lige så stor forhøjelse er lagt på den grønne 14 dages billet, dvs. en forhøjelse på 15-20 pct., med et snuptag.

Samtidig gennemføres der charterrejser i højsæsonen på samme rute på samme niveau, men til en tredjedel af normalprisen. Det er jo næsten ikke til at forstå.

Jeg vil mene, at en koncessioneret rute i indenrigsområdet ikke udelukkende bør baseres på profitstrykning.

Sådanne forhold må vel give en vis begrundet mistillid til den seneste prisudvikling.

Til trods for at vi må se i øjnene, at Færøerne i den nuværende situation må igennem en trang periode, vil jeg så indtrængende som muligt appellere til regeringen om at være lydhør over for færøske ønsker, hvad enten disse kommer fra det nye landsstyre eller fra andet kompetent hold. Vi er dog alle i samme båd.

Steenholdt (Grøn.):

Må jeg indledningsvis takke de forskellige ministerier for, at de i løbet af dette folketingsår har besvaret mine efterhånden utallige spørgsmål. Og så skal jeg sige, at de saglige oplysninger fra forskellige ministerier har vi meget brug for i disse tider.

Det grønlandske hjemmestyre har nu fungeret i 2 år, og jeg må med tilfredshed konstatere, at den danske regering har været lyd-